

Zachęcamy do przeczytania następujących pozycji:

- *1 List do Koryntian – rozdziały 12-14*
- *Charyzmaty w Kościele dzisiaj* – ks. A. Kuliberda
- *Christifideles Laici – Posynodalna adhortacja apostolska (szczególnie nr 24)*
- *Katechizm Kościoła Katolickiego nr'y 683-1065*
- *Duch Święty w naszej codzienności* – praca zbiorowa pod red. Ks. K. Guzowskiego i ks. G. Barth
- *Spoczynek w Duchu Świętym* – ks. W. Cyran

Drodzy Przyjaciele!

Założyliśmy **Fundację Świętego Barnaby**, która ma wspomagać realizację celów naszej Wspólnoty.

FUNDACJA ŚWIĘTEGO BARNABY

Powołana do życia przy Wspólnocie Przymierza Rodzin Mamre w celu usprawnienia posługi charytatywnej oraz udzielenia pomocy potrzebującym.

www.barnaba.org.pl barnaba@barnaba.org.pl

KONTO: 36 1020 1664 0000 3402 0227 7366

Z dniem 17.10.2008 roku Sąd rejestrowy nadał Fundacji Świętego Barnaby cechę **Organizacji Pożytku Publicznego**. Oznacza to, że w roku **podatkowym 2010 rozliczając się z Urzędem Skarbowym** będzie można

przekazać 1% podatku na rzecz Fundacji Świętego Barnaby. Osoby, które zdecydują się przekazać

1% swojego podatku na cele Fundacji proszone są o wskazanie w formularzu PIT nazwy: **Fundacja Świętego Barnaby**

oraz podanie **numeru KRS: 0000306549**

Wszystkim darczyńcom i ofiarodawcom serdecznie dziękujemy.

W każdym miesiącu odprawiana jest Msze św. za dobroczyńców i ofiarodawców Wspólnoty i Fundacji

TERMINY KOLEJNYCH SPOTKAŃ 2010/2011

- **Msze św. o uzdrowienie** i spotkanie ewangelizacyjno-modlitewne **dla wszystkich** w Częstochowie - w kościele p.w. św. Józefa Rzemieślnika (ul. Okrzei): 11 XII; 12 III; 2 IV; 7 V; 4 IV **godz. 18.00-ok. 24.00**
- Spotkania ewangelizacyjno-modlitewne **dla młodzieży** w Archikatedrze Częstochowskiej: 8 I; 5 III; 26 III; 14 V; 18 VI **godz. 16.00-24.00**
- **Odnowienie misji** – Archikatedra Częstochowska – 28.XI – 2.XII

Kontakt ze Wspólnotą; e-mail: mamre@mamre.pl tel: 34 3614 551; www.mamre.pl

Wspólnota Przymierza Rodzin Mamre z siedzibą w Częstochowie

Konto bankowe: **56 1020 1664 0000 3502 0142 5685**

INFORMATOR

WSPÓLNOTY PRZYMIERZA RODZIN MAMRE

Listopad 2010

Jezus posyła Ducha

Poznanie wiary jest możliwe tylko w Duchu Świętym. Aby pozostawać w jedności z Chrystusem, trzeba najpierw zostać poruszonym przez Ducha Świętego. To On wychodzi naprzeciw nas i wzbudza w nas wiarę. Mocą naszego chrztu, pierwszego sakramentu wiary, życie, które ma swoje źródło w Ojcu i zostaje nam ofiarowane w Synu, jest nam udzielane wewnątrz i osobowo przez Ducha Świętego w Kościele. **(KKK 683)**

W teologii bardzo dobitnie podkreśla się różnicę pomiędzy darami Ducha Świętego, a Darem Ojca i Syna, którym jest sam Duch Święty. Duch Święty jest nie tylko działaniem i mocą, **ale także Osobą, Darem Obu.** Jak ważne jest to odkrycie niech świadczy fakt, że dziś coraz częściej **modlimy się i mówimy o słuchaniu Ducha Świętego, o poddawaniu się Jego woli i prowadzeniu, o doświadczeniu Jego miłosierdzia, o zaufaniu do Niego, o przemianie i uzdrowieniu naszego „ja” z pychy, o miłości do Niego.** Pismo święte objawia cechy osobowe Ducha Świętego, wyliczając owe znamiona osobowe: **On prowadzi dzieło Chrystusa, doradza, przekonuje, kocha, poznaje, kieruje, pociesza, tchnie, kędy chce, oświeca.** W takim sensie też, poprzez wiarę w Ducha Świętego jako Osobę Trójcy Świętej, łatwiej nam zrozumieć, że cały Kościół w swojej strukturze i powołaniu jest charyzmatyczny, tzn. kierowany, napełniany i ubogaczony przez Ducha Bożego; że zarówno sakramenty, jak i łaski dane dla wzrostu osobistego pochodzą od Niego **(por. ks. prof. K. Guzowski, KUL).**

Pojęcie „charyzmat” jest dziś używane wieloznacznie, co powoduje zamęt pojęciowy. We współczesnym języku świeckim używa się go, gdy mówi się o „charyzmatycznych” przywódcach, liderach, artystach, na oznaczenie ich naturalnych uzdolnień. Jednak w Piśmie Świętym **charyzmat** oznacza **nadprzyrodzony wspaniałomyślny dar, dar łaski od Boga, który jest czymś więcej niż naturalne talenty, uzdolnienia, które mamy od urodzenia.** Jest dodatkowym darem dla budowania Kościoła i pożytku wierzących. **„Charyzmat” jest terminem ściśle biblijnym i chrześcijańskim.** Współczesne słowo charyzmat weszło do języka teologii za sprawą Soboru Watykańskiego II, który w swoich oficjalnych dokumentach użył terminu charyzmat 14 razy. W ten sposób Sobór Watykański II przełamał wcześniejsze milczenie w teologii i praktyce kościelnej na temat charyzmatów i odnowił naukę o charyzmatach. **Charyzmaty są łaskami szczególnymi, przy ich pomocy Duch Święty czyni wiernych różnego stanu zdatnymi i gotowymi do podejmowania różnych dzieł i funkcji mających na celu odnowę i budowanie Kościoła.** Trzeba rozróżnić łaskę uświęcającą, która jest łaską podstawową, konieczną do zbawienia, na chrzcie udzielaną wszystkim wierzącym, od charyzmatów, które nie są konieczne do zbawienia, ale niezwykle użyteczne dla żywotności Kościoła. Łaska uświęcająca jest potrzebna każdemu ponieważ przez nią Bóg obdarza człowieka swoim życiem wlanym przez Ducha Świętego do duszy by ją uleczyć z grzechu i uświęcić. Łaska uświęcająca jako stała i nadprzyrodzona dyspozycja udoskonala duszę i uzdalnia ją do życia z Bogiem Trójjedynym i do działania mocą Jego miłości. Otrzymujemy ją na chrzcie św. wraz cnotami i darami Ducha Świętego,

które służą osobistemu uświęceniu. **Charyzmaty zaś stanowią odrębną grupę darów**, zwanych w teologii scholastycznej łaskami darmo danymi, **które w zasadniczy sposób różnią się od łaski uświęcającej i cnót, a także od siedmiu darów Ducha Świętego. Sam charyzmat nie uświęca charyzmatyka i nie jest też dowodem świętości**, dosięga jedynie zmysłów i władz człowieka, uzdalniając go do przyjęcia jakiegoś objawienia oraz podjęcia jakiejś funkcji czy działania, którego skutki dzięki charyzmatowi przewyższają ludzkie możliwości. **Charyzmaty zatem mogą występować na wszystkich etapach rozwoju życia duchowego**, przy czym wraz z postępowaniem na drodze świętości ich owocność dla Kościoła będzie wzrastać. Z prawdy o Duchu Świętym jako wolnym Dawcy charyzmatów, który wybiera i obdarza poszczególnymi darami kogo i jak chce, wynika, że charyzmaty **nie są zarezerwowane ani dla grupy wyświęconych w Kościele, albo dla członków zakonu, ani dla żadnej innej kategorii ludzi, lecz wylewane są przez Ducha na wszystkich wiernych w Kościele**. Charyzmaty indywidualne obecne są w całym Kościele, w tak różnej formie, jak różne są osoby. Dlatego każdy powinien wypełniać własne zadanie w Kościele zgodnie z otrzymanym charyzmatem i powołaniem. **O wielkiej różnorodności charyzmatów świadczą teksty Nowego Testamentu, które je opisują i klasyfikują**. Św. Paweł opisuje wielość i różnorodność charyzmatów, przypisywaną działaniu jednego Ducha Świętego. Różnorodność charyzmatów, która jest również wyrazem najpełniejszej wolności Ducha Świętego, jest potrzebna dla większego duchowego bogactwa i lepszego uporządkowania życia oraz działalności Kościoła. W sumie w pismach św. Pawła wymienionych jest łącznie dwadzieścia charyzmatów: **celibat** (1Kor 7,7), **słowo mądrości i słowo poznania** (1 Kor 12,8), **wiara** (1 Kor 12,9), **charyzmaty uzdrowień** (1 Kor 12,9.28.30), **dzieła mocy, czyli cuda** (1Kor 12,10), **proroctwo** (1Kor 12,10; Rz 12,6; Ef 4,11), **rozeznawanie duchów** (1Kor 12,10; 14,29), **rodzaje języków, tj. mówienie językami, glosolalia** (1Kor 12,10.28), **tłumaczenie języków** (1Kor 12,10; 14,26), **apostołowie** (1Kor 12,28), **nauczyciele** (1Kor 12,28.29; Rz 12,7; Ef 4,11), **wspomagania** (1Kor 12,28), **kierowania** (1Kor 12,28; Rz 12,8), **diakonia, czyli służba** (Rz 12,7), **charyzmat napominania, rozdawania i pełnienia uczynków miłosierdzia** (Rz 12,8), **prezbiterat** (1Tm 4,14; 2Tm 1,6).

Przjrzyjmy się niektórym charyzmatom:

- **Charyzmat proroctwa** - Dar proroctwa jest to przesłanie, inspirowane przez Ducha Świętego, które w pewnym rzeczywistym sensie jest Słowem Bożym skierowanym do grupy osób lub do pojedynczej jednostki. Cel proroctwa został naszkicowany w Pierwszym Liście do Koryntian: „**Ten zaś, kto prorokuje, mówi ku zbudowaniu ludzi, ku ich pocieszeniu i pocieszeniu**” (1 Kor 14,3). Proroctwo jest więc środkiem pobudzającym i ożywiającym siły duchowe. Wlewa w serca odwagę, dodaje ufności, napęśnia słuchacza radością. Głosi wolę i słowo Stwórcy oraz kieruje Boże światło na dany problem. Jest ono darem danym na konkretny czas, gdzie człowiek pod natchnieniem Ducha Świętego mówi słowa, które z Bożej woli ma usłyszeć grupa wierzących. **Proroctwo napomina, pociesza, koryguje oraz służy ku zbudowaniu Kościoła**.
- **Rozpoznawanie duchów, jak sama nazwa wskazuje jest charyzmatem badającym świat duchowy, a nie narzędziem dającym możliwość ocen moralnych**, czy też ocenę zjawisk ostatecznych, bada natomiast ich inspirację i źródła. Posługujący się tym darem usiłuje dociec, co w ludzkim działaniu pochodzi od Boga, a co tylko sprawia takie wrażenie. Duch

Święty w swoim darze rozeznania pozwala odróżnić prawdziwych apostołów wśród fałszywych oraz rozpoznać w człowieku autentyczną radość i pokój Boży od sztucznej wesołości przenikniętej niepokojem i nerwowością, związanej z obecnością szatana.

- **Charyzmat mówienia językami** - Charyzmat ten nazwany również glosolalią oznacza pewien rodzaj modlitwy inspirowany przez Ducha Świętego. **Wyraża się ona w nieartykułowanych dźwiękach**. Jest to recytacja „słów”, które nie są przekazywaniem myśli zrodzonych przedtem w umyśle. Język tego przesłania sam w sobie jest niezrozumiały. **Dar języków w formie prywatnej jest modlitwą**, ponieważ jest kierowany do Boga i natchniony przez Ducha Świętego. **W czasie modlitwy nie wpada ona w trans, nie przyjmuje ekstatycznych póz**, ale modli się w pełni władz umysłowych, przy pełnej świadomości tego, co się z nią dzieje. Jest modlitwą inspirowaną w szczególny sposób przez Ducha Świętego i pod Jego natchnieniem.
- **Charyzmat uzdrowień** - nie oznacza według św. Pawła stałej zdolności czy mocy przywracania zdrowia ludziom przez charyzmatyka. **Uważał on każde uzdrowienie za odrębny dar łaski**. Fakt posiadania tego charyzmatu przez kogoś oznaczał, iż niektórzy ludzie są używani jako narzędzia mocy Bożej w uzdrawianiu. **Dar uzdrawiania niekoniecznie jest udziałem świętych i nie czyni też automatycznie świętym tego, kto go posiada**. Jest darem udzielonym tak jak wszystkie inne dary charyzmatyczne dla wspólnego pożytku. Przedmiotem tego nadprzyrodzonego daru są uzdrowienia natury fizycznej, duchowej i wewnętrznej. Uzdrowienie duchowe jest **dojściem człowieka do prawdy o sobie i w odniesieniu do Boga**. Uzdrowienie wewnętrzne dotyczy **ludzkiej psychiki**. Jego przedmiotem jest stan umysłu, woli, pamięci i uczuciowości. W psychice czasem istnieją jakieś zahamowania, które pochodzą ze sfery duchowej. Człowiek potrzebuje wówczas wyzwolenia, które zazwyczaj jest skutkiem ufnej modlitwy braterskiej. **Uzdrowienie fizyczne dane jest zazwyczaj po to, aby wezwać ludzi do obcowania z Chrystusem**. Jest znakiem, który pozwala zrozumieć, że Bóg jest naprawdę obecny pośród wierzących.
- **Charyzmat wiary** - Dar ten nie oznacza wiary, która jest konieczna do przyjęcia chrztu i usprawiedliwienia, **lecz chodzi o wiarę w stopniu nadzwyczajnym do czynienia cudów**, „która góry przenosi” (1 Kor 13, 2). Charyzmat ten jest nadnaturalnym darem Ducha Świętego, który zostaje dany w okolicznościach szczególnych, aby spełniły się jakieś konkretne dzieła Boże. **To wewnętrzne objawienie prowadzi osobę obdarzoną charyzmatem wiary do działania z niezwykłą stanowczością nawet wbrew okolicznościom i logice**, które zdają się zaprzeczać wydarzeniu, które się dokonuje. Osoba ta jest niezłomie przekonana, że to Bóg dokonuje albo już dokonał danego cudu. Dar wiary często jest związany z innymi charyzmatami zwłaszcza z darem czynienia cudów i uzdrowień. Chrześcijanin posiadający taką wiarę zdolny jest do znoszenia trudów apostołskich, a nawet do męczeństwa.
- **Charyzmat czynienia dzieł miłosierdzia** - **Celem tego charyzmatu jest posługa ubogim i chorem**. Już w pierwotnej wspólnoty chrześcijańskiej zaradzano szeregom potrzeb materialnym gminy, którym ze względu na szereg innych posług nie mogli zaradzić apostołowie. **Jest to charyzmat ewangelicznej Marty: dzielenie się z ubogimi**. Wzorem jest tu sam Chrystus, który „dzielił i dawał ubogim” (2 Kor 9,8), który „nie przyszedł, żeby Mu służyło, lecz żeby służyć” (Mk 10,45), i który mówił o sobie „Ja jestem pośród was jako ten, kto służy” (Łk 22,27). Zaangażowanie tego charyzmatu prowadzi do nadzwyczajnej owocności posługi charytatywnej.